

ביהמ"ש הורה על מחיקת תביעה נגד מנהל מע"מ שעניינה ניכוי מס במקור

מסים-מס הכנסה-ניכוי מס במקור-הכנסות שלא ממשכורת ותשלומים שונים

מסים-מס הכנסה-תאגידים ואיגודים-חברות/חברות ממשלתיות/ציבוריות/שותפויות

סדר דין אזרחי-צדדים להליך

ע"מ 67816-12-24 א.ב. וי הובלה ואחזקה בע"מ ח.פ. 516067253 נ' פקיד שומה אשקלון ואח'

כב' השופטת – י' ייטב

ב"כ המערערות: עו"ד מיכאל כשכאש; ב"כ המשיבים: עו"ד אור בוחבוט

27.7.25

העובדות:

1. בקשת המשיבים - פקיד שומה אשקלון ומנהל מס ערך מוסף אשדוד, למחוק את התביעה נגד מנהל מע"מ על הסף, כך שהערעור יתנהל נגד פקיד השומה בלבד. הערעור הוגש נגד פקיד שומה ומנהל מע"מ על החלטה להגביל את אישור הפטור מניכוי מס במקור לאדם אחד בלבד. בית המשפט התבקש להורות על ביטול ההחלטה, היות שהיא התקבלה בחוסר סמכות. נטען כי מכיוון שלא היה ביכולתו של המנהל להורות על ביטול רישומה של המערערות כעוסק, הוא ביקש לפעול בדרך אלטרנטיבית, באמצעות הגבלת אישור הניכוי במקור, כך שיהיה חסר תוקף. המערערות הדגישה כי כל עוד קיימת המגבלה על ניכוי המס במקור, מחויב כל משלם לנכות מס במקור בשיעור המס המקסימלי, באופן העלול לפגוע בה. פקיד השומה טען מצידו כי בעקבות דיווחה של המערערות למנהל על גניבת זהותה, הגבלת הניכוי במקור נועדה למנוע הפצת חשבוניות פיקטיביות על ידי גונב הזהות. המס המשולם בדרך של ניכוי מס במקור אינו המס הסופי, אלא משמש כמקדמה. הודגש כי הסמכות לקבוע את שיעור ניכוי המס במקור היא סמכותו של פקיד השומה.

2. המערערות מבקשת לדחות את בקשת מנהל מע"מ, ולקבל את הערעור נגדו, וכפועל יוצא להורות לאלתר על ביטול אישור הניכוי במקור הספציפי שקבע.

ההחלטה:

1. כב' השופטת י' ייטב פסקה כי הסמכות למתן אישור על פטור מניכוי מס במקור או הגבלתו היא סמכותו של פקיד השומה, ולא של מנהל מע"מ, כקבוע בסעיף 164 בפקודת מס הכנסה, ובתקנות מכוחו. בפקודת מס הכנסה לא הוענקה לנישום האפשרות להשיג או לערער על החלטות פקיד השומה בדבר אישור ניכוי המס במקור, זולת ההוראות לעניין השגה וערעור על שומת ניכויים. עם זאת, על מנת לאפשר לנישומים להביא טענותיהם בפני בית המשפט, גם בעניין החלטות בדבר שיעור הניכוי במקור, הוכרו בהלכה הפסוקה שתי מסגרות מרכזיות לדיון בהחלטות אלו: ערעור מס או תביעה אזרחית. בבג"ץ 1652/12 בעניין א.ד. חן, נדחתה על הסף עתירה שהוגשה

בעניין דומה של אישור ניכוי מס במקור, ונקבע כי ההליך המתאים הינו הגשת השגה על החלטה, כאמור בסעיף 168 בפקודת מס הכנסה וערעור לבית המשפט על החלטה בהשגה כאמור בסעיף 153 בפקודת מס הכנסה.

2. בהמשך לאמור, נקבע כי המערערת בחרה בהגשת ערעור לבית המשפט על החלטה, החתומה על ידי פקיד השומה. היא לא הפנתה להוראה בפקודת מס הכנסה או בתקנות סדרי הדין המאפשרת לה להגיש את הערעור על החלטה בדבר אישור ניכוי המס במקור גם נגד המנהל, אשר כאמור אינו בעל הסמכות למתן אישור, ולא רק נגד פקיד השומה. בהתאם לסעיף 153 בפקודת מס הכנסה מוגש לבית המשפט ערעור על החלטת פקיד השומה ולא על החלטת המנהל. פקיד השומה הכיר בהליך הדיוני של הגשת ערעור, והגיש מצדו הודעה המפרשת את נימוקי השומה, בהתאם לתקנות סדרי הדין. אילו אכן הייתה המערערת מגישה השגה כנדרש, היה עליה להגישה לפקיד השומה, ולא למנהל. עצם הטענה שלפיה המנהל הוא שנתן את החלטה טעונה הוכחה, ואין בעצם העלאת הטענה כדי לשנות את סדרי הדין ולחייב את המנהל להיות צד להליך. המערערת לא הצביעה על הוראה חוקית המאפשרת הגשת ערעור בסוגיית ניכוי מס במקור נגד המנהל, לצד הגשת ערעור נגד פקיד השומה. הגשת ערעור נגד המנהל בסוגיית אישור על ניכוי מס במקור אינה תואמת את הוראות פקודת מס הכנסה ואת סדרי הדין שנקבעו לעניין דיון בערעור.

לסיכום, הבקשה מתקבלת, ביהמ"ש הורה על מחיקת הערעור שהוגש נגד המנהל

//